

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, zastoupená Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RegioJet, a. s.**, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, zastoupená Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č. j. 10 A 187/2012 – 67,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č. j. 10 A 187/2012 – 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č. j. 10 A 187/2012 – 67, byla odmítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012, č. j. 45/2012-510-RK/4, kterým bylo na základě rozkladu podaného osobou zúčastněnou na řízení zrušeno rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 5. 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost osoby zúčastněné na řízení ze dne 10. 10. 2011 o poskytnutí informací. Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť není úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Tímto rozhodnutím se totiž pravomocné nekončí správní řízení a nedochází jím proto k založení, změně, zrušení nebo závaznému určení žádných práv a povinností stěžovatelky. K tvrzenému zásahu do práv stěžovatelky na ochranu jejího obchodního tajemství může totiž dojít teprve na základě dalšího postupu ministerstva a teprve proti němu musí stěžovatelka případně využít adekvátní procesní obranu u správního soudu. Otázka, zda rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterým je prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc je vrácena k dalšímu řízení, může být přezkoumáno ve správním soudnictví, je soudy zodpovídana setrvale záporně (viz např. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 19. 5. 2006, sp. zn. 59 Ca 59/2006, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008,

č. j. 2 As 37/2011 - 111). Pro přípustnost žaloby není rozhodující ani fakt, že zrušující rozhodnutí obsahuje závazný právní názor, který je ministerstvo povinno respektovat.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že věc je třeba vždy hodnotit podle konkrétních okolností a právních předpisů, které se na věc vztahují. To ovšem městský soud neučinil, neboť zcela pominul zásadní skutečnost, a to konkrétní právní úpravu postupu poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), podle které se na kladné rozhodnutí o poskytnutí informací nevztahují předpisy o správním řízení. Konkrétně jde o ust. § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 20 odst. 4 citovaného zákona. Ministerstvo tedy žádné rozhodnutí, proti němuž by bylo možno se bránit, vydávat nebude, ale přímo informaci poskytne, což může učinit každým dnem, když je zavázáno pravomocným rozhodnutím ministra. Zcela nepřipustný, a v důsledku ad absurdum jdoucí, je tedy názor městského soudu, že až poté může stěžovatelka „využít adekvátní procesní obranu u správního soudu.“ Taková možnost již v tom okamžiku neexistuje. Jiná by byla situace, kdyby ministerstvo vydalo rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti němuž by bylo možno se bránit buď řádnými opravnými prostředky nebo kde by stanovilo, že informaci poskytne v určité lhůtě, a bylo by možno zvolit jinou procesní obranu, tedy neposkytlo by ji okamžitě současně s rozhodnutím nebo dokonce bez jakéhokoli rozhodnutí. To je právě tento případ. Je zřejmé, že v okamžiku, kdy je informace poskytnuta, je obchodní tajemství stěžovatelky nenávratně porušeno a jakákoli obrana je již opožděná a nesmyslná, tedy objektivně nemožná. Městským soudem poukazované judikáty na daný případ nemohou dopadat, když věc není vrácena fakticky k žádnému dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně, a ten ani žádné řízení nevede (neprobíhá ani žádný jiný proces, který by se dal za řízení považovat), pouze informaci poskytne. Stěžovatelka považuje za zcela nesprávný rovněž názor městského soudu, že rozhodnutí ministra není konečným pravomocným rozhodnutím a že správní řízení nebylo pravomocně ukončeno, když toto rozhodnutí ministra je v právní moci, není proti němu možné podat žádný řádný opravný prostředek, a prvoinstanční orgán žádné rozhodnutí, a to v souladu s platným procesním právem, vydávat již nebude. Tedy rozhodnutí ministra je rozhodnutím konečným a okamžitě vykonatelným a jím se správní řízení pravomocně končí. Napadené rozhodnutí ministra je tedy zcela zjevně rozhodnutím, kterým se mění, ruší a závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatelky, a to konkrétně její práva na ochranu obchodního tajemství z obchodněprávní smlouvy uzavřené stěžovatelkou s Českou republikou. Stěžovatelka byla tímto napadeným rozhodnutím ministra zkrácena na svých výše uvedených právech, a je proto legitimována k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nebyly tedy dány podmínky pro odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městským soudem vydané usnesení o odmítnutí žaloby je tedy nezákonné. Stěžovatelka dále v kasační stížnosti uvedla řadu argumentů na podporu svého tvrzení, že informace požadovaná osobou zúčastněnou na řízení je jejím obchodním tajemstvím, že jejím poskytnutím třetí osobě, potažmo uveřejněním, by došlo k porušení jejích práv k tomuto obchodnímu tajemství a že napadené správní rozhodnutí je nezákonné. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se ztotožňuje s výrokem městského soudu uvedeným v napadeném usnesení. Na druhé straně však městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že napadeným rozhodnutím dosud nedošlo k pravomocnému ukončení správního řízení o žádosti žadatele a není tedy a priori vyloučena možnost, aby se stěžovatelka po vydání žalobou napadeného rozhodnutí domáhala postavení účastníka řízení přímo u ministerstva jako prvoinstančního správního orgánu. Zde musí dát ministerstvo za pravdu stěžovatce, která poukazuje na to, že městský soud pominul zásadní

pokračování

skutečnost, že na kladné rozhodnutí o poskytnutí informací se nevztahují předpisy o správním řízení. S ohledem na specifickou povahu zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým se realizuje právo na informace garantované čl. 17 Listiny základních práv a svobod, povinný subjekt poskytne informace žadateli, aniž by o tom vydával formalizované rozhodnutí či musel nejprve o podané žádosti o informace uvědomovat všechny potenciálně dotčené subjekty jako účastníky řízení. Zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje především vztahy mezi žadatelem a povinným subjektem. Pouze v případě, když povinný subjekt žádosti nevyhoví a vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, se podle ust. § 20 odst. 4 citovaného zákona použijí ustanovení správního řádu. Podle názoru stěžovatelky by kromě žadatele měl být účastníkem řízení i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Není však zřejmé, jak by mohla být rozhodnutím o odepření poskytnutí informací dotčena ve svých právech nebo povinnostech stěžovatelka. Ledaže by s rozhodnutím o odmítnutí žádosti nesouhlasila a poněkud paradoxně sama trvala na tom, aby byly informace žadateli poskytnuty. Taková vůle však ze žádného stěžovatelčina vyjádření nikdy nevyplývala, ba právě naopak. Ministerstvo souhlasí se stěžovatelkou v tom, že jí v případě, kdy povinný subjekt poskytne žadateli informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, zákon neumožňuje žádnou adekvátní procesní obranu. Napadené rozhodnutí ministra dopravy je konečným, pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Ministerstvo trvá na tom, že rozhodnutí ministra dopravy je rozhodnutím zákonným a vydaným ve veřejném zájmu. V případě námitek stěžovatelky zpochybňujících oprávněnost poskytnutí informací žadateli, který je jeho konkurentem v oblasti osobní drážní dopravy, a to s ohledem na ochranu obchodního tajemství stěžovatelky a možné narušení hospodářské soutěže, ministerstvo odkázalo na argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ministerstvo dále vyjádřilo nesouhlas se stížní námitkou, že napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž z toho důvodu, že bylo porušeno stěžovatelčino právo být účastníkem správního řízení, o kterém se dozvěděla až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí ministra. Stěžovatelka nemohla být účastníkem řízení, protože v opačném případě by byl zcela popřen smysl a účel zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak vyplývá i z dikce ust. § 20 odst. 4 tohoto zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak, ustanovení správního řádu se použijí pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti i pro odvolací řízení. Jak je z této dikce patrné, správní řád se tedy použije nikoliv pro řízení o odmítnutí žádosti, nýbrž pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Zákonodárce v tomto případě zřejmě neměl na mysli zahajování a vedení správního řízení o odmítnutí žádosti, ale pouze aplikaci správního řádu z hlediska formálních a obsahových požadavků na rozhodnutí o odmítnutí žádosti. O tom svědčí i závěr v ust. § 20 odst. 4 citovaného zákona, v němž po taxativním výčtu ustanovení správního řádu, k jejichž použití při postupu podle tohoto zákona je uvedeno, že „v ostatním se správní řád nepoužije.“ Účastenství stěžovatelky v případě rozhodnutí o odmítnutí žádosti by kromě toho nemohlo být založeno s odkazem na ust. § 27 odst. 2 správního řádu i z toho důvodu, že není vůbec zřejmé, jak by mohla být tímto negativním rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech a povinnostech. Okruh účastníků odvolacího řízení je pak správním řádem vymezen totožně jako v I. stupni, tj. všichni účastníci, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat. S ohledem na výše uvedené ministerstvo navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti polemizovala s tvrzením stěžovatelky, že požadovaná informace je jejím obchodním tajemstvím. Podle jejího názoru ministr v napadeném rozhodnutí správně aplikoval test proporcionality a dospěl ke správnému závěru, že v daném případě převažuje veřejný zájem na zveřejnění požadovaných informací. Stěžovatelka byla o žádosti osoby zúčastněné na řízení informována a ministerstvo ji vyzvalo k vyjádření se k předmětné žádosti, což učinila. Stěžovatelka tedy měla možnost sdělit v rámci vyřizování žádosti o poskytnutí informací své stanovisko a ministerstvo své rozhodnutí vydalo po zvážení jak žádosti osoby zúčastněné na řízení, tak tvrzení stěžovatelky. V tomto ohledu

nebyla stěžovatelka nijak zkrácena na svých právech. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud v první řadě předestírá, že v případě, že je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatelku v úvahu pouze stížní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Jestliže tedy městský soud žalobu odmítl, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby. Nemůže se však zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě městský soud odmítl žalobu jako nepřipustnou s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2011 - 111 (správně 2 As 37/2007 - 111 – pozn. NSS), kde tento soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterým je zrušeno rozhodnutí stupně I. a věc je vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení, nemůže být přezkoumáno ve správním soudnictví. Městský soud argumentoval zejména tím, že napadené správní rozhodnutí neznamená pravomocné ukončení správního řízení a nedochází jím proto k založení, změně, zrušení nebo závaznému určení žádných práv a povinností stěžovatelky, a že k tvrzenému zásahu do práv stěžovatelky na ochranu jejího obchodního tajemství může dojít až na základě dalšího postupu ministerstva a teprve proti němu musí stěžovatelka případně využít adekvátní procesní obranu u správního soudu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze právní závěr obsažený ve výše uvedeném judikátu aplikovat v právní věci stěžovatelky, neboť se jedná o odlišnou situaci. Ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 37/2007 byla podána žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu, který zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla dodatečně povolena stavba rodinného domu. Takové rozhodnutí správního orgánu II. stupně skutečně není rozhodnutím, jímž by byla ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. přímo zakládána, rušena, měněna nebo závazně určována práva žalobců, neboť takovým rozhodnutím bude až konečné rozhodnutí ve věci, které bude nutné ve stavebním řízení následovat. V nyní posuzovaném případě je ale situace zásadně odlišná, protože, jak správně namítá stěžovatelka, podle zákona o svobodném přístupu k informacím se na kladné rozhodnutí o poskytnutí informací nevztahují předpisy o správním řízení. V praxi to znamená, že ministerstvo, které je napadeným správním rozhodnutím zavázáno informaci poskytnout, žádné správní řízení nepovede a nebude vydávat žádné rozhodnutí, proti němuž by bylo možno se bránit, ale přímo informaci poskytne. V takovém případě nebude již stěžovatelka aktivně legitimována k podání žaloby podle ust. § 65 s. ř. s., ale měla by pouze možnost podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. S ohledem na to, že stěžovatelka považuje předmětné informace za své obchodní tajemství, nebude však mít v okamžiku poskytnutí těchto informací povinným subjektem takto podaná žaloba pro stěžovatelku zřejmě již žádný praktický význam. Důvody nepřipustnosti žaloby podané stěžovatelkou, které uvedl městský soud v napadeném usnesení, tedy nemůžou obstát.

pokračování

Městský soud proto musí znovu posoudit přípustnost žaloby a pokud by dospěl k závěru o její přípustnosti, musí napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat.

Z výše uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2013

JUDr. Eliška Gihlářová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení
Hana Válková

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČ 67010041 se sídlem Brno, Cejl 48/50 v řízení zastoupeného JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 2a proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 3.12.2009, čj: 43/2009-510-RK/3

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 3.12.2009, čj: 43/2009-510-RK/3 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ludmily Krátké, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2009, čj: 43/2009-510-RK/3, kterým ministr dopravy zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2009, čj: 174/2009-060-Z106/6 o odmítnutí poskytnout informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích.

Žalobce vytýká žalovanému, že vykládá chybně ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích, chybně je aplikuje na danou skutkovou situaci a také, že rozhodl

v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí postrádá všechny náležitosti a v důsledku toho je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce nejprve odkázal na článek 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ze kterého dovozuje, že má právo na poskytnutí informací.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný mu odmítl poskytnout informaci s odůvodněním, že žádost směřovala k získání informací o dálnici D8, který je schvalován Řídicím orgánem Operačního programu Doprava ČR a Evropskou komisí (EK), přičemž tento projekt nebyl EK (ani ministrem dopravy) dosud schválen a navíc že jde o informace (podklady), které jako nové vznikly při přípravě rozhodnutí, které dosud nebylo vydané (podpisem schvalovacího protokolu), přičemž se to týká jak studie JASPERS, tak i korespondence mezi ministrem dopravy a JASPERS.

Žalobce namítá, že žádné informace, tj. studie o dálnici D8 a dopisy mezi pracovníky JASPERS a žalovaným, jednoznačně nejsou rozpracované informace v podobě konceptu či poznámek pracovníků žalovaného pro jeho rozhodnutí. Studii totiž vypracovala evropská instituce JASPERS a nikoliv žalovaný (ten ji dokonce obdržel zdarma). Sama tato studie i korespondence existují bez ohledu na to, k čemu je žalovaný bude využívat a či ji nepoužije vůbec. Je absurdní tvrdit, že by vzájemné dopisy jako např. objednávka, předávací protokol či žádosti JASPERS o poskytnutí podkladů, mohly být důležité pro rozhodování EK. Kromě toho rozhodovat v dané věci má Evropská komise. Žalovaný totiž přiznal, že k EK poslal žádost o peníze pro dálnici D8 a mezi podklady uvedl tuto studii JASPERS a vzájemnou korespondenci. Čeká se tedy na rozhodnutí zcela jiného orgánu, než je žalovaný a poskytnutí informací nemůže tak EK bránit v jejím rozhodnutí. Pokud by byl výklad žalovaného správný, bylo by např. zcela zamezeno poskytnout informace, které jsou součástí mnoha správních řízení jako podklady.

K odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl, že informace nemůže poskytnout, protože jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí, uvedl žalobce, že žalovaný tento svůj závěr řádně neodůvodnil. Poukazuje na to, že žalobce požadoval informace v režimu zákona o informacích, které prokazatelně fyzicky existují, byly vytvořeny evropskou institucí JASPERS za evropské peníze a shodou okolností byly využity v žádosti ČR o poskytnutí evropských peněz pro dálnici D8 z Operačního systému Doprava. Rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť ministr v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval argumenty Ministerstva dopravy a nezabýval se vůbec důvody, které žalobce uvedl v podaném rozkladu.

Žalobce tedy žádal zrušení obou napadených rozhodnutí a navrhl, aby soud nařídil Ministerstvu dopravy informace požadované v žádosti ze dne 3.6.2009 poskytnout, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a obsah jednotlivých vydaných rozhodnutí a k žalobním námitkám uvedl, že informace poskytované žalobcem směřují k projektu, který je schvalován řídicím orgánem Operačního programu Doprava a Evropskou komisí. Jelikož v procesu schvalování projektu dálnice D8 0805 Lovosice – Řehlovice ze strany tohoto orgánu nedošlo k jakýmkoli změnám, ministrem dopravy dosud nemohl být podepsán Schvalovací protokol, který je závěrečným projektem dokládajícím konečné schválení uvedeného projektu.

Požadované dokumenty odpovídají svou povahou informacím, jejichž poskytnutí žadateli může podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o informacích povinný subjekt omezit. Studie JASPERS o posouzení dálnice a korespondence mezi Ministerstvem dopravy a JASPERS ve věci vyhotovení této studie vznikaly v průběhu přípravy rozhodnutí Ministerstva

dopravy a dosud slouží jako podklady pro budoucí rozhodnutí ve věci projektu uvedené dálnice. Jedná se tedy o nové informace relevantní pro další rozhodnutí ministerstva, jehož obsah a výsledek není dosud znám. Omezení z poskytnutí požadovaných informací bude v souladu s citovaným ustanovením zákona trvat nejpozději do doby vydání rozhodnutí ministerstva v předmětné věci. Námitku žalobce o nesprávné interpretaci tohoto ustanovení vzhledem ke vztahu požadovaných informací a projektu ministerstva je proto nutné považovat za neopodstatněnou. Závěrem odkázal na argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. V souvislosti s návrhem žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí a nařízení požadované informací poskytnout odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu i soudu městského.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 3.6.2009 na Ministerstvo dopravy žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Požadované informace si týkaly dálnice D8 0805 Lovosice – Řehlovice, a to konkrétně poskytnutí

- 1) studie JASPERS o posouzení dálnice D8-0805 (No 2007 021 CZ TRA ROD), která byla vyhotovena dle přílohy k podané žádosti dne 5.2.2009
- 2) korespondenci (písemnou, faxovou a e-mailovou) mezi Ministerstvem dopravy a JASPERS ve věci vyhotovení této studie
- 3) finanční částku za vyhotovení této studie od JASPERS.

S ohledem na nutnost konzultací k žádosti v rámci Ministerstva dopravy byla dne 18.6.2009 zaslána žadateli elektronickou poštou zpráva se sdělením o prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o 10 dnů.

Rozhodnutím ministerstva dopravy ze dne 29.6.2009 bylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti v bodech 1 a 2 ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytnutí informací. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žadatel svoji žádost o poskytnutí předmětných informací směřoval k projektu, který je schvalován Řídicím orgánem OP Doprava a Evropskou komisí. V době vydání rozhodnutí ale nebyl projekt Evropskou komisí schválen a ministrem dopravy nemohl být tedy podepsán závěrečný dokument, dokládající konečné schválení projektu, tj. Schvalovací protokol. Odborný útvar proto dále v odůvodnění uvedl, že žadatelem požadované informace lze v dané fázi projektu považovat za podklady pro další rozhodnutí ministerstva v dané věci. Jelikož dokumenty požadované v bodech 1 a 2 žádosti odpovídají svojí povahou informacím, které vznikly při přípravě rozhodnutí Ministerstva dopravy jako povinného subjektu, které má být učiněno v budoucnu a jehož výsledek nemůže být povinnému subjektu znám předem, a tím naplnění díkce ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytnutí informací, bylo v této části žádosti o poskytnutí informací rozhodnuto o jejím odmítnutí.

Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce rozklad, který odůvodnil v podstatě shodně jako podanou žalobu.

O rozkladu rozhodl ministr vnitra napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí ministerstva potvrdil a rozklad zamítl. Konstatoval, že rozkladová komise uvedla, že rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti v bodech 1 a 2 bylo věcně správné. Námitky občanského sdružení neshledal důvodnými. Dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytnutí informací je povinný subjekt oprávněn omezit poskytnutí informace, pokud jde o

novou informací, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a pokud zákon nestanoví jinak. Rozhodující podmínkou ve smyslu citovaného ustanovení je novost informace a zároveň, že tato informace vznikla při přípravě rozhodnutí, které dosud nebylo vydáno. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i vyjádření odboru komunikace s veřejností k rozkladu vyplývá, že jak požadovaná studie, tak korespondence vznikly pro přípravu projektu D8-0805 Lovosice - Řehlovice, o němž má být rozhodnuto ministrem dopravy, a to jeho podpisem na schvalovacím protokolu. Ministerstvo dopravy uvedlo, k jakému účelu byla pořízena studie a k jakému účelu byla vedena požadovaná korespondence. Takovým účelem byla příprava ministerstvem konkrétně uváděného rozhodnutí, tj. příprava projektu týkajícího se dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice. Ministerstvo označilo i výsledek, k němuž má jeho rozhodovací proces dojít a uvedlo, že po podpisu schvalovacího protokolu ministrem dopravy pomine překážka ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytnutí informace. Vzhledem k tomu, že ministr souhlasil se závěry rozkladové komise, ministr rozklad zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a věc posoudil takto :

Předmětem řízení je posouzení otázky, zda žalovaný postupoval správně, pokud s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytování informací neposkytl žalobci studii JASPERS o posouzení dálnice D8-0805 a korespondenci mezi Ministerstvem dopravy a JASPERS ve věci vyhotovení této studie.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. zákona o svobodném přístupu k informacím (dále také „ zákon o poskytování informací) může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Výklad ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. jakožto omezení práva na přístup k informacím nemůže odporovat čl. 17 odst. 4 Listiny, na který žalobce odkazoval v žalobě.

Požadovanou informací bylo poskytnutí, studie JASPERS o posouzení dálnice D8-0805 a korespondence mezi Ministerstvem dopravy a JASPERS ve věci vyhotovení této studie, které nebyly poskytnuty s poukazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Toto ustanovení umožňuje odepřít poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k novým informacím, které vznikly při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud příprava neskončila rozhodnutím, a soud nepochybuje, že studie a kopie veškeré korespondence mohou takové údaje obsahovat.

Podle názoru Městského soudu v Praze by bylo lze ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat na inkriminovaný případ. Žalovaný správní orgán však ve svém rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč v daném případě citované ustanovení aplikoval, přestože zákon č. 106/1999 Sb. nezakládá žalovanému povinnost, ale pouze možnost na základě tohoto ustanovení poskytnutí informace odepřít. Oproti případům, kdy je dána povinnost požadovanou informací odepřít a kdy je tedy na místě zkoumat pouze naplnění podmínek příslušného ustanovení zákona (např. zda se jedná o obchodní tajemství či nikoliv), musí povinný subjekt v případech fakultativního odepření zdůvodnit, proč takový postup zvolil a musí tak učinit právě s ohledem na citovaná ustanovení Listiny základních práv a

svobod, protože právě ona stanoví meze uvážení povinného subjektu při aplikaci předmětného ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17. 2. 2011, čj. I As 105/2010-73 uvedl, že povinný subjekt musí v odůvodnění rozhodnutí, jímž odepřel poskytnutí požadované informace z důvodu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, uvést všechny své úvahy, kterými se řídil při výkonu správního uvážení. Tento závěr lze analogicky aplikovat i na situaci, kdy ministr dopravy odepřel poskytnutí informace dle ustanovení 11 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. V napadeném rozhodnutí, ale chybí úvahy ministra týkající se charakteru nové informace ve smyslu zákona, i toho, kdo informaci vytvořil, neboť například studie Jaspers byla vytvořena jiným subjektem než část korespondence odesílaná od žalovaného. Důležité také je, kdo ve věci bude rozhodovat, tedy zda se skutečně jedná o informace, na základě kterých bude rozhodovat právě povinný subjekt, tedy žalovaný. I tyto skutečnosti žalobce namítal v podaném rozkladu.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí ministr neodůvodnil, z jakého důvodu odepřel poskytnout požadovanou informaci, když se nevypořádal se všemi námitkami uvedeným v podaném rozkladu. V rozhodnutí pouze znovu zopakoval závěry žalovaného uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a zkonstatoval nedůvodnost námítky žalobce proti správnosti interpretace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o poskytování informací. Proto soud dospěl k závěru, že rozhodnutí ministra dopravy o rozkladu je nepřezkoumatelné, což je důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. a § 78 odst. 4 s.ř.s.), v rámci kterého je v dalším řízení žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna právní zástupkyně žalobce JUDr. Ludmily Krátké, advokátky, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu, všechny úkony učiněné před 1.1.2013, ve výši 4.800,- Kč. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.008,- Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť právní zástupce žalobce je dle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení činí 7.808,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce v třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. února 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Toto rozhodnutí ze dne 25. února 2013, č.j. 11A 5/2010-39-44 nabylo právní moci dne 25. února 2013 a vykonatelnosti dne 13. března 2013. Připojení doložky provedla Petra Beranová dne 8. března 2013.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců
Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce:
proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, Nábřeží L. Svobody 1222/12, Praha 1, o
žalobě na ochranu proti nečinnosti v řízení o žádosti o informace podané dne 7.11.2012

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek soudního poplatku ve výši 1000,- Kč z účtu Městského soudu
v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobci se ukládá ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělit soudu číslo
bankovního účtu pro vrácení soudního poplatku či požadavek na poukázání předmětné částky poštovní
složenkou.

Odůvodnění:

Žalobce v žalobě podané ke zdejšímu soudu dne 27.6.2013 uvedl, že dne 7.11.2012 požádal
dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfZ) žalovaného o poskytnutí těchto
informací týkajících se databáze registru řidičů a udělování trestných bodů:

Informace o bodovém hodnocení řidičů:

1. *Náklady na bodové hodnocení řidičů: Podle § 122 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. je ministerstvo správcem Centrálního registru řidičů, jehož částí je bodové hodnocení. Podle veřejně dostupných údajů se na dodávce a správě registru řidičů blíže nezjistitelným způsobem podílí nebo podílely firma Microsoft, ICZ a Autocont. Jaká je výše nákladů, které ministerstvo vynakládá na provoz Centrálního registru řidičů? S kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy a jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv? Jaká částky byly ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům v jednotlivých letech 2008 až 2012?*
2. *Struktura databáze bodového hodnocení řidičů: Pokud je databáze systému založena na SQL, pošlete mi seznam tabulek získaný pokynem **show tables**; a ke každé tabulce její popis získaný pokynem **describe** (jméno tabulky bez závorek); je-li použita jiná databáze, uveďte její popis obdobně.*
3. *Informace z databáze bodového hodnocení řidičů: Kolik z 34694 dvanáctibodových řidičů (k 31/12/2011) mělo body za trestné činy podle § 224 odst. 1, odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., a podle § 147 odst. 1, odst. 2 a § 143 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb. Zdůrazňuji, že požadovaná informace je počet řidičů, rozhodně ne údaje o jednotlivých osobách. Požadované údaje získáte postupem shodným s postupem při získání dat v tabulce na stranách 13 až 17 na webu ministerstva zveřejněného dokumentu „Informace o stavu bodového systému v ČR Přestupky a trestné činy II. Q 2011“: pouze jako výchozí soubor poslouží tabulka dvanáctibodových řidičů, nikoli všech bodovaných řidičů. Pokud oddělení nemá odbornou kapacitu na napsání SQL dotazu a poskytne odpověď na bod 2) žádosti, pomohu po dohodě bezplatně s jeho napsáním.*

Žalobce uvedl, že lhůta 15 dnů k vyřízení žádosti uplynula dne 22.11.2012. Žalovaný na žádost reagoval nedatovaným přípisem doručeným žalobci dne 15.11.2012, jímž žalobci k požadovaným informacím o statistikách s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ sdělil, že jimi nedisponuje, o nákladech na bodové hodnocení prohlásil, že jsou součástí nákladů na informační systémy. Další přípis formálně označený jako rozhodnutí o odmítnutí informací č.j. 197/2012-030-Z106/5 ze dne 6.12.2012 byl žalobci doručen dne 18.12.2012 a odmítnutí informací bylo zdůvodněno tím, že by žalovaný požadované informace musel vytvořit. Protože uvedené přípisy nesplňovaly náležitosti správního rozhodnutí, žalobce dne 26.11.2012 podal proti postupu povinného subjektu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, neboť žalovaný velkou část žádaných informací neposkytl aniž o tom vydal rozhodnutí. Stížnost byla vyřízena rozhodnutím ministra dopravy č.j. 11/2012-040-S106/3 ze dne 20.12.2012 tak, že ministr postup povinného subjektu dle prvního bodu žádosti potvrdil, ve zbylé části však nařídil žádost vyřídit do 15 dnů. Žalovaný pak vydal rozhodnutí ze dne 31.1.2013, kterým žádost odmítl. Odmítnutí informací požadovaných v bodě 1) žádosti neodůvodnil, odmítnutí informací požadovaných v bodě 2) žádosti odůvodnil tím, že jde o utajované skutečnosti a o informacích žádaných v bodě 3) žádosti prohlásil, že by je musel vytvořit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na které zprvu nebylo reagováno a ministr nereagoval ani na dvě žádosti o ochranu proti nečinnosti ze dne 23.3.2013 a ze dne 11.4.2013. Teprve dne 24.4.2013 pod č.j. 12/2013-510-RK/5 ministr dopravy o odvolání rozhodl a zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 31.1.2013 pro nepřezkoumatelnost. Povinný subjekt zavázal právním názorem, že informace dle bodu 1) žádosti je třeba vydat nebo jejich odmítnutí řádně zdůvodnit, a v ostatních bodech je třeba odůvodnit odmítnutí žádosti konkrétními věcnými důvody; podle žalobce tedy ministr nařizuje žádost odmítnout a zároveň uznává žalovaným už jednou použitou argumentaci za správnou. Ke dni podání žaloby však žalobce ani neobdržel informace, ani rozhodnutí o odmítnutí jejich poskytnutí. Žalobce podrobně uvedl, proč nesouhlasí s argumentací, na základě které bylo odmítnuto poskytnutí informací žádaných v bodě 2) a v bodě 3) žádosti o informace. Konstatoval, že s ohledem na shora uvedené a na to, že podání stížnosti dle § 16a InfZ nevedlo k řádnému vyřízení žádosti o informace, jinak řečeno žalobcova žádost o informace byla nekonáním povinného subjektu, žalovaného, fakticky odmítnuta, nezbyvá žalobci než podat tuto žalobu. Žalobce z dosavadního postupu žalovaného vyvozuje, že žalovaný se cíleně snaží požadované informace žalobci neposkytnout tím, že svévolně vydává nepřezkoumatelná rozhodnutí, která následně ruší a vrací k novému rozhodnutí a toto rozhodnutí následně v zákonné lhůtě či vůbec nevydává. Tím naplňuje výjimečné jednání, které Nejvyšší správní soud antcipoval v rozsudku 1 As 8/2010-65 ze dne 24.3.2010. Žalobce odkázal na právní větu tohoto rozsudku, podle níž postup soudu podle § 16 odst. 4 InfZ přichází zásadně v úvahu tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné. Výjimkou budou jen ty situace, kdy by správní orgán svévolně vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona. Takováto svévole správních orgánů by

představovala hrubé porušení ústavně zaručeného práva na informaci (čl. 17 Listiny základních práv a svobod).

Žalobce žádal, aby soud analogicky k § 16 odst. 4 InfZ rozsudkem žalovanému přikázal požadované informace poskytnout a uhradit žalobci náklady řízení. V případě, že by soud neshledal důvody či možnost postupovat analogicky k § 16 odst. 4 InfZ, žalobce alternativně navrhl, aby soud vydal rozsudek podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) a přikázal žalovanému ve lhůtě 15 dní od právní moci rozsudku vyřídit žádost o informace, kterou u něj žalobce podal dne 7.11.2012 a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný podal k žalobě své vyjádření ze dne 14.8.2013. Poukázal na rozhodnutí ministra dopravy ze dne 20.12.2012, č.j. 11/2012-040-Z106/3, jímž ministr nařídil žádost vyřídit, konkrétně poskytnout informaci k bodu 1) žádosti *Jaká je výši nákladů, které ministerstvo vynakládá na provoz Centrálního registru řidičů? S kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy a jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv? Jaká částky byly ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům v jednotlivých letech 2008 až 2012?* a dále vyřídit body 2) a 3) žádosti. Konstatoval, že k bodu 1) žádosti byla žadateli zaslána odpověď na žádost o informace – otázka č. 1, a to odpověď ze dne 9.8.2013, která byla žadateli doručena dne 13.8.2013. Pokud jde o body 2) a 3) žádosti o informace, ministerstvo vydalo dne 12.8.2013 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace podle § 15 odst. 1 v souvislosti s § 2 odst. 4 a § 7 InfZ. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13.8.2013. Protože ministerstvo k bodu 1) žádosti informace poskytlo a k bodům 2) a 3) žádosti vydalo zamítavé rozhodnutí, odpadl důvod pro soudní řízení pro nečinnost. Žalovaný navrhl, aby soud řízení zastavil.

Soud zaslal vyjádření žalovaného žalobci, který k němu podal repliku ze dne 28.8.2013. V ní uvedl, že *označení žaloby za žalobu proti nečinnosti správního orgánu je nepřesné*. Žalovaný upírá žalobci právo na informace a kromě nečinnosti používá i dalších metod, a to vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí, překračování zákonných lhůt a nesprávné doručování. Ministr nařídil věc projednat a pro případné odmítnutí žádosti uvést v každém bodě konkrétní věcné důvody. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na své příписy ze dne 9.8.2013 a 12.8.2013. Pro vydání rozhodnutí však správní řád stanoví v § 71 lhůty, které žalovaný nerespektuje, na pokyn ministra reagoval až dne 9. a 12. 8.2013, tj. až po té, co mu soud doručil žalobu. Soudní řád správní stanoví lhůtu, v níž se ten, kdo je poškozen rozhodnutím, může obrátit k soudu s žádostí o ochranu a její překročení nelze prominout. Pokud by žalobce čekal na přípis žalovaného ze dne 12.8.2013, lhůta by uplynula marně a on by nemohl požádat soud o přezkoumání důvodů pro odmítnutí žádosti o informace. Žalobce zopakoval, že nesouhlasí s argumentací žalovaného o bezpečnostním riziku a utajovaných skutečnostech a o nutnosti ochrany osobních údajů. Argumenty, jimiž žalovaný odůvodňuje odmítnutí informací žádaných v bodě 2) a 3) žádosti podle žalobce neobstojí. O nesprávném úředním postupu svědčí i poučení o možnosti podat proti rozhodnutí ze dne 12.8.2013 rozklad, neboť správní řízení je vedeno ve dvou stupních a žalovaný si zřejmě představuje, že bude podle své libosti určovat počet cyklů odmítnutí – rozklad - vrácení k novému projednání – odmítnutí - rozklad... Žalobce výslovně navrhl, aby soud v řízení pokračoval a rozhodl dle petitu žaloby, tj. nařídil žalovanému informace poskytnout, neboť dosavadní jednání žalovaného nade vší pochybnost naznačuje, že žalovaný informace vydat nechce a je na místě mu to nařídít.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Předmětná žaloba, kterou žalobce dne 27.6.2013 podal ke zdejšímu soudu, je žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nikoli žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce tuto žalobu podal po vydání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 24.4.2013, č.j. 12/2013-510-RK/5, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ministerstva ze dne 31.1.2013, č.j. 197/2012-030-Z106/14 o odmítnutí žádosti a věc vrácena k novému projednání.

V odůvodnění zrušovacího rozhodnutí ze dne 24.4.2013, č.j. 12/2013-510-RK/5 ministr dopravy poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 31.1.2013 byla žádost odmítnuta jako celek, tj. včetně bodu 1) žádosti, aniž by však ministerstvo uvedlo důvody pro odmítnutí informací požadovaných v bodě 1) žádosti. Ministerstvo vycházelo z toho, že ministr dopravy rozhodnutím ze dne 20.12.2012 přikázal vyřídit podanou žádost v bodě 2) a 3). Ve skutečnosti však ministr dopravy potvrdil postup ministerstva dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ jen pokud jde o vyřízení bodu 1. žádosti v části „náklady na bodové hodnocení řidičů“, uložil vyřídit ostatní části žádosti a pokud jde o bod 1) žádosti, uvedl, že zbývá vyřídit tu část, ve které žadatel žádá o výši nákladů vynaložených na provoz Centrálního registru řidičů,

s kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy, jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv a jaká částky jsou ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům.

Soud konstatuje, že v době podání žaloby bylo na žalovaném ministerstvu vyřídit žalobcovu žádost o informace v části bodu 1) žádosti, a to : *Jaká je výše nákladů, které ministerstvo vynakládá na provoz Centrálního registru řidičů? S kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy a jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv? Jaká částky byly ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům v jednotlivých letech 2008 až 2012?* A dále bylo na žalovaném vyřídit bod 2) a bod 3) žalobcovy žádosti o informace.

Žalobce předmětnou žalobu podával s argumentací, že ke dni podání žaloby neobdržel požadovanou informaci ani rozhodnutí o odmítnutí jejího poskytnutí, čemuž svědčí i obsah předloženého správního spisu. Podal tedy žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s.ř.s. a na místě není jeho tvrzení v replice k vyjádření žalovaného, že *označení žaloby za žalobu proti nečinnosti správního orgánu je nepřesné*.

Podle § 16 odst. 4 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ postupuje v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí, jímž správní orgán odmítl požadovanou informaci poskytnout; neshledá-li soud žádné důvody pro odmítnutí žádosti a zruší rozhodnutí o odvolání a zároveň i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, nařídí povinnému subjektu, aby informace poskytl. Soud však nemůže podle cit. ustanovení povinnému subjektu naříditi poskytnutí informací v řízení o nečinnosti žalobě a za situace, kdy povinný subjekt o žádosti o informace buď dosud vůbec nerozhodl či jeho dříve vydaná rozhodnutí byla nadřízeným orgánem zrušena a v rámci nového projednání dosud nebylo rozhodnuto. Ostatně i rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 8/2010- 65 ze dne 24.3.2010, na který žalobce v žalobě odkázal, se týká řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí (nikoli nečinnosti) správního orgánu.

Pokud tedy žalobce petitem žaloby žádal, aby soud analogicky dle § 16 odst. 4 InfZ přikázal žalovanému požadované informace poskytnout, pak takové rozhodnutí soud vydat nemůže, neboť podle § 16 odst. 4 InfZ může postupovat jen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nikoli v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s.ř.s.).

Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 2) je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní orgán. Podle odst. 3) soud žalobu zamítne, není-li důvodná.

Z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě i z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že ministerstvo přípisem ze dne 9.8.2013, zn: 197/2012-030-Z106/26, který byl žalobci doručen dne 13.8.2013, sdělilo žalobci informace k (dosud nevyřízené) části bodu 1) žádosti o informace (*Jaká je výše nákladů, které ministerstvo vynakládá na provoz Centrálního registru řidičů? S kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy a jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv? Jaká částky byly ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům v jednotlivých letech 2008 až 2012?*). V přehledné tabulce uvedlo smlouvy uzavřené s externím dodavatelem ICZ, a.s., jejich předmět a výši nákladů vynaložených za jednotlivé roky. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného k žalobě nemá proti vyřízení této části žádosti žádných připomínek.

Do správního spisu je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2013, č.j. 197/2012-030-Z106/27, kterým bylo podle § 15 odst. 1 v souvislosti s § 2 odst. 4 a § 7 InfZ rozhodnuto, že žádost o informace ze dne 7.11.2012 se z části odmítá. V jeho odůvodnění žalovaný poukázal na přípis ze dne 9.8.2013, zn: 197/2012-030-Z106/26, jímž žalobci poskytl informace požadované pod bodem 1) žádosti (*Jaká je výše nákladů, které ministerstvo vynakládá na provoz Centrálního registru řidičů? S kterými externími dodavateli jsou uzavřeny smlouvy a jaké služby nebo dodávky jsou předmětem smluv? Jaká částky byly ročně placeny jednotlivým externím dodavatelům v jednotlivých letech 2008 až 2012?*). Dále pak žalovaný zdůvodnil odmítnutí informací požadovaných v bodě 2) a v bodě 3) žádosti. Rozhodnutí obsahuje poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě 15 dnů rozklad. Soud

konstatuje, že toto poučení o opravném prostředku je v souladu s § 16 odst. 1 InfZ, neboť odvolání (rozklad) lze podat i proti tomu rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, které bylo vydáno v novém projednání věci po zrušení dřívějšího rozhodnutí povinného subjektu nadřízeným orgánem.

Žalobci byl doručen jak přípis žalovaného ze dne 9.8.2013, zn: 197/2012-030-Z106/26 tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2013, č.j. 197/2012-030-Z106/27 a rovněž i vyjádření žalovaného k žalobě, v němž žalovaný na jejich existenci poukázal. Přesto žalobce na podané žalobě proti nečinnosti správního orgánu nadále trval a navrhl, aby soud v řízení pokračoval a aby rozhodl dle žalobního petitu a nařídil žalovanému informace poskytnout.

Nelze shledat, že ke dni rozhodnutí soudu je žalovaný nečinný a žaloba důvodná. Soud v řízení o nečinnosti žalobě nemůže žalovanému nařídít poskytnout informace dle § 16 odst. 4 InfZ, jak zdůvodnil již shora. Soud v daném případě žalovanému rovněž nemůže uložit povinnost vydat rozhodnutí podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s., neboť žalovaný žádost žalobce vyřídil; informace zčásti poskytl přípisem ze dne 9.8.2013, a ve zbytku žádost o informace odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ rozhodnutím ze dne ze dne 12.8.2013.

Nadto soud poukazuje na skutečnost, že ministerstvo ve věci předmětné žádosti podané dne 7.11.2012 vydalo rozhodnutí o odmítnutí žádosti již dne 6.12.2012 pod č.j. 197/2012-030-Z106/5, které bylo žalobci doručeno dne 18.12.2012 (tedy až po té, co žalobce v listopadu 2012 podal stížnost na postup žalovaného, který nejprve žádost vyřídil přípisem doručeným žalobci dne 15.11.2012). Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by rozhodnutí ze dne 6.12.2012 bylo zrušeno. Na skutečnost, že již dne 6.12.2012 bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla žádost odmítnuta, poukazuje i rozhodnutí ministra dopravy ze dne 20.12.2012, č.j. 11/2012-040-S106/3, jímž ministr rozhodl o stížnosti a rovněž i rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti 12.8.2013, č.j. 197/2012-030-Z106/27. Žalovaný nezmínil další osud rozhodnutí ze dne 6.12.2012, ani nevysvětlil, proč o žádosti rozhoduje opětovně. Tato skutečnost by mohla být významná v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, avšak v předmětném řízení o žalobě proti nečinnosti je za shora popsanych okolností bez významu.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 81 odst. 3 s.ř.s. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. I soud rozhod rozsudkem bez jednání.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Protože žalobce zaplatil z podané žaloby soudní poplatek ve výši 3000,- Kč (ač byl výzvou soudu ze dne 8.7.2013 vyzván k úhradě soudního poplatku z žaloby proti nečinnosti správního orgánu dle položky 18 bod 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků ve výši 2000,- Kč), soud rozhodl podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích tak, že žalobci vrátil přeplatek na poplatek ve výši 1000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Věry Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, IČ 70994226, zast. Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, za účasti: **RegioJet, a. s.**, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, IČ 28333187, zast. Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012 čj. 45/2012-510-RK/4, k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a na vydání předběžného opatření

t a k t o :

- I. **Žalobě se nepřiznává odkladný účinek.**
- II. **Návrh na vydání předběžného opatření se zamítá.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy uvedeného v záhlaví, kterým bylo na základě rozkladu podaného společností RegioJet, a. s. (dále též jako žadatel) zrušeno rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 5. 2012 čj. 317/2011-030-Z106/4. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žadatele o poskytnutí informací ze dne 10. 10. 2011, již se dožadoval poskytnutí následujících informací:

- a) výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztažený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byl dopravce povinen předložit Ministerstvu dopravy dle článku IV. odst. 5 Smlouvy o závazku veřejné služby v drážní osobní dopravě ve veřejném zájmu na zajištění dopravních potřeb státu, uzavřené se společností České dráhy, a. s. (dále jen smlouva) a/nebo
- b) informace o výši výdajů Ministerstva dopravy na krytí kompenzační platby za provozování jednotlivých linek dálkové dopravy za rok 2010, a to v členění dle přílohy 9 smlouvy.

Dle výroku rozhodnutí o rozkladu ministr prvoinstančně rozhodnutí Ministerstva dopravy podle ust. § 152 odst. 5 písm. a) a s přihlédnutím k § 152 odst. 4 podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil Ministerstvu dopravy „k poskytnutí informace uvedené v bodu a) žádosti“.

Žalobce v žalobě navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a dalším samostatným podáním navrhl vydání předběžného opatření, které mělo spočívat v tom, aby bylo žalovanému zakázáno jakýmkoli třetím osobám poskytnout výkazy nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztažené na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byly České dráhy, a. s., jako dopravce povinny předložit Ministerstvu dopravy dle článku IV. odst. 5 Smlouvy o závazku veřejné služby v drážní osobní dopravě ve veřejném zájmu na zajištění dopravních potřeb státu, uzavřené se společností České dráhy, a. s.

Usnesením ze dne 19. 12. 2012 čj. 10A 187/2012-67 soud žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba je nepřipustná. Ke kasační stížnosti žalobce bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013 čj. 7 As 4/2013-81 a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Po právní moci tohoto rozsudku Městský soud v Praze žalobce opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku (neboť dříve zaplacená částka soudního poplatku byla již žalobci po odmítnutí žaloby vrácena), žalobce soudní poplatek za žalobu, za návrh na přiznání odkladného účinku i za návrh na vydání předběžného opatření uhradil dne 13. 12. 2013.

K výzvě soudu se poté k těmto návrhům vyjádřil žalovaný a uvedl, že informace požadované žadatelem v žádosti ze dne 14. 5. 2012 v části a) mu byly již dne 18. 12. 2012 poskytnuty, v části b) byla žádost odmítnuta. Žalovaný proto považuje návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě za bezpředmětný.

O podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvažil Městský soud v Praze takto:

Podle ust. § 73 odst. 2, 3 s.ř.s. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Zákon v citovaném ustanovení stanoví celkem tři zákonné předpoklady:

1. výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu,
2. tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám,
3. přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení soudního řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., k tomu srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 156/05]. Z toho vyplývá, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů.

Přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před soudem tak má povahu mimořádného opatření (neboť soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zrušeno zákonným postupem), přitom současně je však v některých případech výhradním prostředkem, jak lze dosáhnout toho, aby konečný úspěch žaloby nebyl jen formální, ale i faktický, tedy, aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům žalobce prostřednictvím institutu žaloby pro rozhodnutí správního orgánu byla včasná a spravedlivá.

Tvrdit a prokázat první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, protože je to on, kdo se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy, musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem.

Vyvrátit žalobcem prokazovanou existenci tohoto předpokladu může žalovaný, neboť ten je účastníkem řízení, napadené rozhodnutí vydal a k návrhu na přiznání odkladného účinku se má vyjádřit (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Protože žalovaný jako orgán veřejné správy vykonává státní správu, je ve správním řízení povinen zajišťovat ochranu veřejného zájmu a přihlížet i k ochraně práv třetích osob, a proto může zpochybnit návrh na přiznání odkladného účinku i z důvodu nesplnění zbývajících dvou zákonných předpokladů, tj. že újma hrozící žalobci není nepoměrně větší než újma, jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce v daném případě spatřuje hrozící újmu v tom, že informace, které považuje za své obchodní tajemství, budou poskytnuty třetí osobě. Soud vyšel z faktu, že informace požadované žadatelem mu byly již poskytnuty, a že tedy skutečnosti, v nichž žalobce spatřuje újmu, již ke dni rozhodování soudu o tomto návrhu nastaly. Přiznáním odkladného účinku žalobě by tedy již žalobcem tvrzenou újmu nebylo možno nijak odvrátit. Proto soudu nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a žalobě odkladný účinek nepřiznat.

Obdobná situace je v případě žalobcova návrhu na vydání předběžného opatření. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.* I v případě předběžného opatření tedy zákonodárce konstruoval podmínku hrozící újmy. Lze jen opětovně konstatovat, že vydáním předběžného opatření nelze zabránit vyzrazení informací, v nichž žalobce spatřuje své obchodní tajemství, třetím osobám, neboť se tak již stalo před více než jedním rokem. Ani rozhodnutí o předběžném opatření by tedy nemohlo tuto tvrzenou újmu nijak odvrátit. Proto soud rozhodl tak, jak je ve výroku II. tohoto usnesení uvedeno a návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení není podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

V Praze dne 13. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.